

Omgaan met wolven

Column

Interview Sharon en Carlo

Interview Wilma Roem

Dekkingen en geboorten

Fotootjes

Yuki

KLaus

Belle

Beer

Roan

Saar en Fleur

Voorwoord

Beste allemaal,

Rotterdam, 21 augustus 2023

Verschillenden van jullie waren aanwezig om Dita's laatste wens op 11 juli in vervulling te laten gaan. Ze wilde zo graag nog een keer kijken naar een stel spelende Saarloosjes. Het was heel fijn dat we dit met jullie voor haar konden regelen! Dita is de week erna overleden. In dit magazine een eerbetoon aan haar met foto's.

Het voelt wat raar om dan over te gaan tot de orde van dag, maar verder blikken we in dit magazine ook vooruit naar onze ledendag. Heb jij je al aangemeld voor 24 september? Leden kunnen meedoen aan de gratis fotoshoot en/of de gratis keuring. Gewoon gezellig bijkletsen kan natuurlijk ook! Alle info zoals altijd op de website.

Wat verder? Twee fokkers vertellen over hun nestjes en we lezen hoe verschillend dat kan verlopen. We hebben ook een artikel van een verliefde, nieuwe eigenaar, die nu een pup uit het nest van maar liefst 10 Saarloospuppen heeft.

Daarnaast een mooi interview met SWH keurmeester - en namens de Raad van Beheer lid van onze outcrosscommissie - Wilma Roem.

En na het fantastische stuk dat Johan vorige keer schreef over de mediaoorlog die de wolf in Nederland veroorzaakt, dit keer een artikel over hoe ze in Alaska omgaan met de wolf. Daar hebben ze niet met tientallen, maar met duizenden wolven te maken.

Tenslotte natuurlijk de boekbespreking, de column van Gwen en nog veel meer!

Ik wens jullie weer veel leesplezier!

Ineke

Voorzitter

Ineke Pompen

Secretaris

Marianne Eggink

Penningmeester

Jan Dirkzwager

Bestuursleden

Reinier van Wattum

Maria Schipper

Redactie

Hella Liefting

Johan Berends

Column

Gwendelyn Luijk

Foto's

Harry Pegel

Klaas van Eeten

Janine Helbers

Johan Berends

Martine Schaap

Christel Sagniez

Anouk Sijbers

Martijn Neelen

Evelien Baard

Belinda Mokveld

Jamie Stierner

Coverfoto

Martine Schaap

Vormgeving

Dick Ockers

Druk

Editoo

Onze doelstelling

De Saarlooswolfhond is in de jaren 30 van de vorige eeuw gefokt door Leendert Saarloos (1884-1969) en is nu een van de negen erkende Nederlandse hondenrassen. Dit zeldzame en bijzondere ras heeft nog veel natuurlijke instincten en kent een kleine groep liefhebbers. De AVLS behartigt als rasvereniging de belangen van dit bijzondere ras in Nederland.

De Saarlooswolfhond is onderdeel van ons Nederlands cultureel erfgoed en dient mede daarom behouden te worden. Het fokbeleid van de AVLS kenmerkt zich door een grote zorg voor de gezondheid van het ras. De fokkerij is in handen van toegewijde leden bij wie het welzijn van de honden altijd centraal staat. Het ras heeft een smalle genenpool en is daardoor kwetsbaar.

Iedereen die de Saarlooswolfhond in zijn hart heeft gesloten, informeren we graag over deze prachtige hond. We verwelkomen je van harte als lid (met of zonder hond) en kennen geen balotage. Het enige wat we vragen, is dat je onze uitgangspunten onderschrijft. Voor vragen over lidmaatschap, gezondheidscertificaten, adreswijzigingen, dek- en nestmeldingen en verdere informatie: secretaris.avls@gmail.com.

Onze uitgangspunten

Behoud van het ras

De Saarlooswolfhond voor de toekomst behouden, dát is het belangrijkste doel van de AVLS. De generaties na ons moeten immers ook kunnen genieten van dit prachtige ras. Maar dat is niet de enige reden. De Saarlooswolfhond maakt deel uit van ons Nederlands cultureel erfgoed en dient daarom beschermd en in stand te worden gehouden.

Genenvariatie

Door de heersende kampioenencultuur werd jarenlang doorgefokt op uiterlijke raskenmerken. Daardoor nam de genenvariatie dramatisch af. Het ras werd door deze praktijk enorme schade toe-

gebracht. De AVLS is opgericht om radicaal te breken met deze achterhaalde fokkerij, die gericht was op het zoveel mogelijk fokken van showkampioenen. De natuur laat ons zien dat het daar niet om gaat. Het gaat om genenvariatie en gezondheid. Een gezonde, vitale hond vinden we dan ook veel waardevoller dan een showkampioen.

Inteelt beperken

Rastype en raskenmerken vinden we wel belangrijk, maar het is niet alleen zaligmakend. Honden kunnen onmogelijk decennialang én gezond én raszuiver worden gefokt. Daarom proberen we met ons fokbeleid de verwantschap van de honden terug te brengen om de inteelt beter beheersbaar te houden. We kruisen druppelsgewijs, onder

streng gecontroleerde voorwaarden, vers bloed in. Dit outcrossprogramma is een essentieel onderdeel van ons fokbeleid.

Vrijwillige fokkerij

Geselecteerde pups uit dit fokprogramma worden teruggefokt op raszuivere Saarlooswolfhonden. Zo behouden we de uiterlijke raskenmerken en het bijzondere karakter van ons ras, waarbij tegelijkertijd de genenvariatie wordt vergroot. Ieder lid kan op vrijwillige basis meedoen aan dit belangrijke project, want we kennen geen van bovenaf opgelegde fokkerij. Bij de AVLS bepalen de fokkers zelf hun fokcombinaties, niet de vereniging.

Steun ons om dit bijzondere ras voor de toekomst te behouden. Word lid!

De AVLS is erkend door de Raad van beheer op Kynologisch Gebied en staat voor een gezonde Saarlooswolfhond

met een fijn karakter. Bezoek ook onze website www.avls.nl

secretaris.avls@gmail.com

Secretariaat AVLS
Jean Sibeliustraat 33
3069 MJ Rotterdam

Dekkingen en Geboortes

Geboortes

Lotti's nest

Lotti is op 25 juni bevallen van 6 pups, 4 reutjes en 2 teefjes allen wolfsgrauw. We feliciteren fokster Sylvia Weyrich van harte met dit resultaat. Lotti werd op 23 april gedekt door Quinn. Er zijn nog pups beschikbaar. Ga naar website Chumanis Saarlooswolfhunde voor meer info en de contactgegevens.

Lotti's nest

Frigg's nest

Frigg is op 4 juli bevallen van 5 pups. 2 reutjes (1 wolfsgrauw en 1 bosbruin) en 3 teefjes (2 wolfsgrauw en 1 bosbruin). De gewichten varieerden van 220 tot 440 gram. We feliciteren fokster Mégane Gebhart-Abier van harte met dit resultaat. Frigg werd op 6 mei gedekt door Kylo. Er zijn nog pups beschikbaar. Ga naar website des Terres du Valhalla (*Engels of Frans*) voor meer info en contact.

Frigg's nest

Dekkingen

Er werden geen dekkingen gemeld.

“Het was voor haar, voor ons en voor de pups een traumatische ervaring”

Uiteindelijk is het meeste goed gekomen, maar ergens in maart vorig jaar zag het er slecht uit voor het zo gewenste nest van Karolottes Megan Noah, kortweg Maska.

Door: Hella Liefthing

Foto's: Sharon Blokker en Carlo van Hal

Na een probleemloze dekking en dracht begon de bevalling stipt op tijd. Maar na twee doorwaakte nachten had Maska nog steeds geen persweeën. Sharon en haar man Carlo moesten in heel korte tijd naar het Evidensia dierenziekenhuis in Arnhem. Niet hun normale kliniek, maar het meest dichtbij spoed dierenziekenhuis. Wat volgde was een absolute nachtmerrie.

Sharon: “Ze liet echt zien dat ze pijn had. Ze keek me angstig aan, lag erg te hijgen. Dus gebeld met de dierenarts. We moesten meteen komen. Ik denk dat we tweehonderd km per uur reden. Dan kom je daar aan, en wordt je hond min of meer uit je handen gerukt. We mochten niet mee, moesten wachten in de wachtkamer. Daar kregen we te horen dat er nog maar

één puppyhartje klopte en dat de rest al dood was. We kregen Maska niet meer te zien, maar ze zeiden wel dat ze mogelijk het ook niet zou redden. Met spoed een keizersnede.” Daar zit je dan, na twee doorwaakte nachten, zelfs afscheid nemen was niet mogelijk. Sharon kan het verhaal vanzelfsprekend niet vertellen zonder te breken.

Maska is uiteindelijk na grondige voorbereiding in het leven van Sharon en Carlo gekomen. Zijn ouders fokten Groenendalers, Sharon heeft vroeger altijd herders

gehad. Ooit hadden de ouders van Carlo (30 jaar geleden) onderzoek gedaan naar de Saarlooswolfhond, maar die vonden ze minder geschikt om een fokkerij mee op te zetten. De Saarlooswolfhond die de ouders van Carlo toen hebben bezocht liepen in een stuk bos. Ze hebben de honden toen bijna niet gezien. Maar Carlo had er wel een gezien, en toen was de vonk zodanig overgeslagen dat, toen het stel toe was aan een hond, Carlo zijn grote voorkeur voor een Saarlooswolfhond uitsprak. Na veel lezen en bezoeken aan fokkers deed Maska haar intrede, nu zeven jaar geleden.

Sharon vertelt met smaak over de puppycursus, waar Maska niet meer hoefde terug te komen. De trainer had besloten dat “die stomme hond niet te trainen is.” Een ervaring die veel bezitters zullen herkennen. Maska wilde wel onderzoeken waar Sharon was, maar komen deed ze niet. Eenmaal een volwassen hond, werd het voor Maska tijd voor een nestje. Dekreu Cody deed zijn best en alles ging voorspoedig. Tot het volledig misging.

Terug naar het dierenziekenhuis, waar Sharon en Carlo verslagen wachtten op nader bericht. “Ze kwamen ineens met acht levende pups aanzetten. Vier waren dood-

geboren, maar toch tot leven gewekt. Eentje was kritisch, met een navelbreukje. Maska was er ook slecht aan toe, maar een half uur later kregen we te horen dat ze het toch zou redden." Maar daarmee hield het goede nieuws ook wel op. Maska was heel ziek en wilde niks van de pupjes weten. "Eenmaal thuis, heeft ze het zwakste pupje doodgebeten. We zijn nog teruggescheurd naar het dierenziekenhuis maar het pupje was niet meer te redden." Alsof er nog niet genoeg was misgegaan, bleek Maska geen melk te geven. Sharon: "We moesten alles zelf doen. Sondevoeding, laten poepen en plassen, ik deed de nachtdienst en heb een week nauwelijks geslapen."

Langzaam maar zeker kreeg Maska toch wat belangstelling voor haar pups. "We lieten haar alleen met een muilkorf bij de pups. We hebben de pups aangelegd en Maska gaf uiteindelijk ook wel wat melk, maar het is nooit echt veel geweest. We moesten blijven bijvoeden." Dat trok natuurlijk een zware wissel op het jonge gezin, met een tweejarig zoontje. Bovendien was Carlo boos op Maska, vanwege het doodbijten. Sharon: "Dat is natuurlijk ook vreselijk om te zien. Maar ik heb volgehouden dat honden dat vaker doen, en vooral dat Maska na die nare ervaring ook onze steun nodig heeft. Het was voor ons allemaal traumatisch, zeker ook voor haar." Het is tussen Carlo en Maska overigens weer helemaal goed gekomen. Sharon

herinnert zich vooral haar verdriet omdat ze door de zorg voor de pups Maska niet alle liefde kon geven. "Ik vind haar ook veranderd. Ze is rustiger, meer bedachtzaam." Maska heeft de eerste 4 weken moeite gehad met het moeder zijn. Toen de pups wat meer begonnen te lopen vond Maska ze ook leuk. Ze heeft echter nooit 's nachts bij ze geslapen.

Een tweede pupje heeft het later ook niet gered, die kreeg longontsteking. En Sharon vermoedt dat het teefje dat ze heeft aangehouden een vorm van hersenbeschadiging heeft opgelopen door zuurstofgebrek bij de bevalling. "Tenza is niet zindelijk te krijgen bijvoorbeeld, en ze valt vaak van de bank. Soms lijkt ze bij het lopen en springen te vergeten dat ze achterpoten heeft. Maar we moeten er erg om lachen en dat lijkt ze zelf ook te doen." De rest van de pups is bij nieuwe baasjes, die allemaal op de hoogte zijn van de proble-

matische bevalling. "Je moet daar eerlijk over zijn, omdat je niet weet wat het gebrek aan melk voor de gezondheid later betekent." Tenza is trouwens vernoemd naar Tenzin, een zwaar mishandelde opvanghond die twee jaar bij Sharon en Carlo heeft gewoond. Opmerkelijk: "Maska heeft hem weer geleerd om een hond te zijn, door met hem te gaan spelen."

Nooit is opgehelderd waar het uitblijven van persweeën aan heeft gelegen. Na vele keren vragen aan de dierenartsen was het eerlijke antwoord: we weten het niet. Vermoeden is dat er een hormonale aandoening in het spel is. Sharon heeft nog wel een goede raad: "Als er geen persweeën komen, wacht dan niet te lang. Al zegt iedereen dat het normaal is, ga eerder naar de dierenarts." Tot slot: "Ik vind het fijn dat ik dit voor het clubblad mocht vertellen, zodat iedereen weet dat een nestje niet altijd rozengeur en maneschijn is."

Omgaan met wolven

Redactie: Johan Berends

Foto: Christel Sagniez

De wolf is terug in Nederland. Er zijn inmiddels al tientallen exemplaren gesignaleerd, veelal in roedels verspreid in het midden, oosten en noorden van ons land. Hoe moeten we hiermee omgaan?

Het Dagblad van het Noorden kwam met het onthutsende bericht dat schapenhouders in Drenthe het recht in eigen hand dreigen te nemen tegen de wolf: “boeren halen wapens in huis.” Liever de wolf afknallen dan je schapen afdoende beschermen? Er moet een vredelievender manier zijn om met de wolf om te gaan. Dat begint met begrip van het gedrag van de wolf dat ons kan helpen de gevaren beter in te schatten en te vermijden. Reden genoeg om eens te luisteren naar specialisten die al heel lang te maken hebben met wolven. Niet met tientallen, maar met duizenden. Wat kunnen we van de ervaringsdeskundigen in Alaska leren?

Agressief gedrag

Agressie van wolven tegen mensen komt veel minder vaak voor dan aanvallen van andere grote dieren zoals beren of elanden. Uit ontmoetingen tussen wolven en mensen blijkt dat agressie van wolven tegen mensen zeer laag is. De afgelopen jaren is dit echter toegenomen. Dit komt omdat wolven in aantal toenemen en zich vestigen in gebieden waar zij vroeger werden verjaagd. De menselijke bevolking neemt ook toe en daarmee activiteiten zoals kamperen en wandelen in gebieden waar wolven leven. De meeste gevallen van agressie deden zich voor op plaatsen waar wolven beschermd waren, zoals in nationale en provinciale parken, of nabij grote industriële locaties in afgelegen gebieden. Een aanval van een wolf in Nederland vond plaats op 9 juli. De omstandigheden waaronder dit gebeurde zijn nog onduidelijk. Een boer in Drenthe probeerde een wolf met een hooivork en een schep van zijn erf te verdrijven (*dat later werd weerproken*). De wolf had een aantal schapen doodgebeten en het dier probeerde weg te

komen na de bedreiging. Dat lukte niet door de elektrische bedrading rond het terrein. De wolf beet daarop de boer in de arm en verschool zich onder zonnepanelen. Daar werd hij later op last van de burgemeester doodgeschoten. De Faunabescherming deed aangifte. Volgens deze stichting was het geen aanval van een wolf op een mens, maar van een mens op een wolf. De precieze toedracht zal nog nader worden onderzocht. Het nieuw gekozen provinciebestuur wil van Drenthe een wolvenvrij gebied maken. Hoe is niet duidelijk.

Defensief gedrag

Beren gaan vaak tot de aanval over, wolven brengen zich liever in veiligheid. Als mensen per ongeluk op een wolvenhol stuiten, rennen de volwassen wolven op hen af om er dan plotseling vandoor te gaan met scherp geblaf en gesnuif. Meestal trekken de wolven zich terug en janken herhaaldelijk. Hoor je wolven op korte afstand huilen of blaffen? Dan ben je zo goed als zeker in de buurt van een hol of ontmoetingsplaats waar jonge

wolven rusten. Dit is zeer bedreigend voor de roedel. Trek je dan terug zoals je gekomen bent. Er zijn geen aanvallen bekend van wolven die hun hol verdedigden. Wolven verdedigen hun prooi ook niet zodanig dat ze tot aanvallen komen. Ze kunnen wel grommen of kort op een indringer afrennen, maar ze trekken zich meestal terug en houden zich stil. Als wolven agressief gedrag vertonen uit zelfverdediging, komt dat omdat zij in het nauw zijn gedreven, bijvoorbeeld in een val, door achtervolging met sneeuwscooters, een vliegtuig of een boot. Een wolf kan agressief worden als hij op het laatste punt van zijn zelfverdediging is en niet meer kan ontsnappen (*zoals het voorval in Drenthe, red.*).

Gewenning aan de mens

Waar wilde dieren worden beschermd of waar mensen zich passief opstellen tegenover dieren, verliezen deze geleidelijk hun aangeboren angst voor de mens. We zien het bij allerlei dieren zoals planteneters, roofdieren en vogels. Dit gedrag komt ook bij wolven voor. Wolven kunnen uit nieuwsgierigheid toenadering zoeken tot mensen of verlangen naar interactie met ons. Ironisch genoeg neigen wolven die dit gedrag vertonen het meest naar agressie. In de tijd voordat ze agressie tonen, zijn deze wolven vaak ongeïnteresseerd of zelfs vriendelijk voor mensen.

Door gewenning verdwijnen veel remmingen en wanneer wolven zich meer en meer op hun gemak voelen in de buurt van mensen zullen zij hun natuurlijk, sociaal gedrag op de mens gaan afstemmen. Dat kan zowel spel- als agressiegedrag zijn, bedoeld om te domineren of om de agressie van andere wolven binnen de roedel af te buigen. Wolven kunnen zich daarom ten opzichte van een mens agressief gaan gedragen, net zoals ze dat tegen een roedelgenoot zouden doen. Mensen die dit is overkomen zijn hierdoor vaak totaal verrast.

Voedselconditionering

Een snelle weg naar gewenning is voedselconditionering bijvoorbeeld als voedsel wordt achterlaten in vuilnisbakken, stortplaatsen of op campings. Als de menselijk

ke reactie op de aanwezigheid van wolven “passief” is, wordt die gewenning bevorderd. Sommige dieren kunnen eerst heel vriendelijk lijken, maar ze gaan hun gedrag overdrijven als zij geen verwachte reactie krijgen. Deze reactie komt voor bij alle dieren, ook bij mensen. Stel, je klopt aan bij je vriendelijke buurman en denkt dat hij open zal doen. Vreemd, dat gebeurt niet. Je klopt opnieuw aan, maar nu harder en langer. Zo gaat het ook met een geconditioneerde wolf. Als hij voer krijgt van mensen zal hij dat op den duur ook verwachten. Als hij geen voer krijgt, zal hij zijn gedrag gaan overdrijven door steeds dichterbij te komen en zich wilder te gedragen (*hij klopt harder*). Dat eigenzinnige gedrag kan plotseling omslaan in agressie dat waarschijnlijk verantwoordelijk is voor de beten die wolven hebben toegebracht aan mensen.

Agressie tegen honden

Wolven doden vaak andere wolven bij territoriale geschillen. Ze zijn soms ook agressief tegenover honden. Hoewel een ontmoeting tussen een enkele wolf en een hond kan resulteren in speelgedrag, resulteren ontmoetingen tussen een roedel wolven en een hond vaak in een dodelijke aanval op de hond. Zelfs als er mensen in de buurt zijn en zelfs wanneer de hond is aangelijnd. Wolven richten hun aanval vrijwel altijd uitsluitend op de hond en niet op de eigenaar.

Afwezigheid natuurlijke prooien

Een wolvenroedel in de buurt van menselijke bewoning kan honden of vee aanvallen. In steden en dorpen hebben wolven honden gedood en opgegeten die niet aangelijnd waren of buiten aan de ketting lagen. Meestal gebeurde dat in de winter door te weinig natuurlijke prooien. Er moeten dan voorzorgsmaatregelen worden genomen zoals overdekte opvang in bijvoorbeeld hokken, loodsen of schuren of elektrische hekken rond veeteeltgebieden aanbrengen met goede verlichting. Ook moet struikgewas worden verwijderd. Gebruik lawaaimakers (*toeters of sirenes*).

Veiligheidsmaatregelen

Ren niet weg in het zeldzame geval dat je

een ontmoeting hebt met een agressieve wolf, maar gedraag je agressief door te schreeuwen of in je handen te klappen als hij je benadert. Draai je rug niet naar hem toe, maar blijf hem rechtstreeks aanstaren. Als je met een gezelschap bent en er meer dan één wolf is, beweeg je dan langzaam, rug aan rug, weg van de wolven. Houd stand als een wolf je aanvalt en vecht met alle mogelijke middelen. Gebruik stokken, stenen, skistokken, takken, vishengels, wat je maar kunt vinden of bij je hebt. Gebruik toeters of andere lawaaimakers. Gebruik, als dat nodig is, berenspray of een vuurwapen. Klim als laatste redmiddel in een boom. Wolven kunnen, in tegenstelling tot beren, niet in bomen klimmen.

Wolven en kinderen

Mogen kinderen buiten spelen als er wolven in de buurt zijn gesignaleerd? Bedenk dat we in wolvenland leven! Vaak lopen wolven door onze bossen, door onze buurt of zelfs door onze tuin zonder dat wij het weten. Wolven laten zich zelden zien. Niet iets om je zorgen over te maken. Ze vluchten over het algemeen liever dan dat ze aanvallen. Dit gedrag is ook sterk verankerd in onze Saarlooswolfhonden. Als er echter herhaaldelijk wolven worden waargenomen of als ze ongewoon gedrag vertonen zoals het aanvallen van honden, het benaderen van huizen of geen angst tonen, dan is het verstandig als kinderen bij volwassenen blijven als ze buiten zijn. Vooral kleine kinderen. De kans op een aanval van een wolf op een kind is zeer klein, maar is het grootst voor zeer kleine kinderen die alleen zijn in de buurt van vegetatie of op afgelegen terreinen. Wanneer je in de wildernis kampeert, reis dan als groep en houd kinderen dicht bij je. Laat ze niet alleen in kampen, zelfs niet als je kampeert op campings van overheidsparken of recreatiegebieden. Anders dan in Nederland wachten duizenden kinderen in Alaska elke ochtend in het donker bij bushaltes (zonder incidenten) en moeten schoolbushaltes onder toezicht staan van een volwassene als er wolven in de buurt zijn gesignaleerd. Lawaaimakers zoals toeters of sirenes moeten binnen handbereik zijn. Bron: Division of Wildlife Conservation Alaska. Met dank aan Christel Sagniez.

Haar laatste wens

Op maandag 17 juli is Dita Hoekstra overleden.

Dita was vanaf het prille begin lid van onze vereniging. Ze verkeerde in een vergevorderd stadium van de spierziekte ALS. We zijn blij dat we haar laatste wens in vervulling konden laten gaan. Ze wilde zo graag nog een keer Saarlooswolfhonden met elkaar zien spelen. Dat was geen enkel probleem om te regelen. Dita werd op maandag 10 juli opgehaald door de stichting Ambulance Wens en naar de hondenspeeltuin in Vlaardingen gebracht. Voor de ingang stonden de Saarloosjes al op haar en haar man Jan te wachten. We hoefden ze echt niet uit te leggen dat ze moesten spelen. Dita genoot met volle teugen. Jan drukte ons op het hart namens Dita en hemzelf iedereen te bedanken die dit mogelijk heeft gemaakt. Bij deze Jan. De gelukkige glimlach op Dita's gezicht was onze beloning. We wensen je veel sterkte dit verlies te verwerken.

Van elk nest, ook de mindere, kunnen we leren

Zoals een keurmeester met twintig jaar ervaring betaamt, is Wilma Roem al een leven lang bezig met honden. Ze groeide op in een dierenartsengezin waar vader Roem zich omringde met Schotse terriërs, al kwamen er ook andere honden aangelopen die niet meer weggingen.

Door Hella Liefthing

Foto's Wilma Roem en Marianne Eggink

Tervuerense herder

Als student biologie ontbrak de tijd voor een hond, maar tegen het einde van de studietijd deed de eerste Tervuerense herder zijn intrede. Daar heeft Wilma ook mee gefokt. "Als bioloog was ik ook geïnteresseerd in de wetenschappelijke kanten van het fokken, en in de genetica. Die kennis is met de jaren uitgebreid en gegroeid." De herders hebben intussen plaatsgemaakt voor IJslandse honden waar Wilma ook mee fokt.

Keurmeester

De kennis van Wilma wordt op verschillende plekken in de kynologie ingezet. Naast haar werk als keurmeester, ook voor de Saarlooswolfhond, is ze lid van de

werkgroep fokkerij en gezondheid, die de Raad van Beheer adviseert. Ze maakt deel uit van de outcross selectiecommissie, die beslist met welke honden in het programma verder wordt gefokt en welke combinaties veelbelovend zijn. "Wij krijgen de voorstellen en toetsen of die gaan helpen om het ras aan een grotere diversiteit te helpen en de gezondheid te verbeteren. Nog maar weinig fokkers hebben het aangedurfd om te gaan pionieren met een outcross programma, dus ik vind het mooi om daar een rol in te kunnen spelen."

Nieuw bloed is fijn, maar je wilt wel het ras behouden

Noorse Lundehund

Wilma heeft ervaring met outcross. Ze was betrokken bij het programma van de Noorse Lundehund. "Dat is een heel klein ras met een beperkte genetische diversiteit en dus een hoge inteelt. De rasvereniging had behoefte aan informatie. Een van de ingekruiste rassen is de IJslandse hond. Ik ben ook naar Noorwegen gereisd om het resultaat te bekijken. Het programma daar is heel succesvol."

Enthousiasme

Kijkend naar het programma van de AVLS ziet ze ook succes, en veel enthousiasme. "Wat ik mooi vind is dat het programma zo breed gedragen wordt door de leden, en dat er zo enthousiast mee wordt verder gefokt. Dat is ook nodig. Als je het goed doet heb je na twee of drie generaties honden die alweer erg op het ras lijken. Maak de goeie kruisingen. Nieuw bloed is fijn, maar je wilt wel het ras behouden." De AVLS nam destijds een pionierspositie in met de outcrossplannen. Bij de start van het programma hebben de leden rassen gekozen voor de outcross, en Wilma is opgevallen dat er best veel verschillende rassen zijn ingezet.

Het is ook een kwestie van gewoon doen, zegt ze. "Probeer het maar, en bekijk het breed voor het hele ras. Als er een keer een nestje bij zit dat niet is wat je er van verwacht, kun je daar in ieder geval van leren. Je kunt niet elk risico uitsluiten." Wilma heeft veel plezier in het keuren van

als je niet fokt heb je geen honden

outcross nesten. "Dat gebeurt drie keer. De eerste keer bij zeven weken, dan kun je eigenlijk al zien hoe dicht de pups bij het ras staan. Zijn ze twee jaar oud, dan adviseren we met welke honden er verder kan worden gefokt."

IJslandse honden

Sinds vorig jaar keurt Wilma ook de Saarlooswolfhond. "Als bioloog en kynoloog ben ik geïntrigeerd door de wolf. Dus ook door een hond die daar zo dicht bij staat als de Saarlooswolfhond. Ik vind het een erg mooi ras, al denk ik dat ze door hun karakter veel van je vragen." Ervaring met het ras heeft ze ook: ze had in de jaren tachtig een pup in huis. "Ik had toen een gezin met jonge kinderen en kreeg een pup die gesocialiseerd moest worden. Dus

heb ik zo'n negen maanden een jonge Saarlooswolfhond in huis gehad." Zelf fokt ze nu IJslandse honden. "Dat zijn schaapshoeders, ongeveer de helft zo groot. En het zijn heel sociale hondjes."

Ledendag

Wilma komt op 24 september keuren op de ledendag van de AVLS. Ze verheugt zich daar nu al op. Ze is benieuwd naar alle honden, zeker ook naar het resultaat van de outcross.

Je kunt niet elk risico uitsluiten

Ze complimenteert de AVLS met haar enthousiasme en heeft ook nog een advies: "Gewoon doen! Het kan verkeerd uitpakken, maar als je niet fokt heb je geen honden. Dan kun je ook niet selecteren met welke hond je verder wilt. Als we willen dat de mensen na ons ook Saarlooswolfhonden kunnen houden, moet je vooral blijven fokken."

Boekbespreking

Mijn hond en ik

Dit is een boek voor kinderen. Het begint met een correcte opvoeding van de hond en een goed begrip van hoe hij in elkaar zit. Er wordt uitgelegd hoe honden de wereld ruiken, zien en horen en hoe ze met ons en elkaar praten. Hoe schatten honden ons in, wat verwachten ze van ons, wat kunnen ze wel en niet voelen en wat kunnen ze denken. Kinderen krijgen ook inzicht in de oorsprong van de hond, zijn levensfasen en de principes van een goede training. Opgroeien met een hond is een voorrecht. Dit boek viert de unieke vriendschap tussen hond en kind, maar het

zegt niet: "ga er gauw een kopen", wel: "denk er goed over na". Chris Dusauchoit is een Vlaamse radio- en televisiepresentator met een grote liefde voor dieren en natuur. Hij is een fervente hondenkenner en -liefhebber en deelt in dit boek op een heel toegankelijke manier zijn kennis met de doelgroep.

Auteur : Chris Dusauchoit
Uitgeverij: Pelckmans Uitgevers
ISBN : 9789461318947
Uitvoering : Hardcover
Aantal pagina's : 200
Prijs €21,50

Agenda

Outcrosskeuring 27 augustus

De tussentijdse keuring van de F2 outcross met de Northern Inuit Dog staat gepland op deze dag. Om 11.00 uur zijn de honden aan de beurt uit het nest van Kami en Arwen geboren op 4 november 2022. Na de pauze zal om 13.30 uur de tussentijdse keuring van de F3 outcross met de Working Husky plaatsvinden. De honden zijn op 21 december 2022 geboren in het nest van Athos en Blue. Locatie: KC Woerden

Ledendag 24 september

Op 24 september houden we onze leden- dag op het terrein van de manege Fjord- hest- Gard in Hoenderloo. We geven dit jaar onze leden graag de mogelijkheid hun Saarlooswolfhond op een informele manier gratis door raskeurmeesters te laten keuren. Gewoon omdat het leuk is om een professioneel oordeel van je hond te

krijgen, zeker als je niet zo snel naar een officiële hondenshow zou gaan. Bij deze keuring gaat het er niet om wie de beste of de mooiste hond is, want dat is natuurlijk jouw eigen hond.

De keurmeesters zijn Jan Ebels voor de te- ven en Wilma Roem voor de reuen. Iedere hond krijgt een keurrapport. Aanmelden kan op de website onder vermelding van de officiële stamboeknaam van de hond (*geen roepnaam*), NHSB nummer, ge- boortedatum en naam van de eigenaar.

Ook is op deze dag een fotoboot aanwe- zig. Hier kun je foto's laten maken van jouw Saarlooswolfhond(en) of van jezelf met jouw hond. Ook dit is geheel gratis voor onze leden! Tip: voor extra leuke foto's kun je een bijpassende outfit aan doen. Denk aan een kasteeljurk, een roodkapje kostuum of een Viking outfit. Laat je fantasie de vrije loop.

De foto's krijg je later digitaal toegestuurd. We kunnen dan eventueel later een kalen- der maken. De fotografen zijn: van Hoog- straten Fotografie (*Jochem*), Hobbyfoto- graaf Aad en Rode wolf fotografie Sonja. Zij hebben alle drie ervaring met het fo- toshooten met wolfhonden. Natuurlijk is onze ledendag ook een dag om weer eens gezellig bij te praten.

— since 1989 —

NATUURLIJK HET BESTE!

PROBEER:

VOER + BONBONS + KOEKJES

ONTVANG GRATIS PROBEERPAKKET:

**MET 3 X 100G NATUURVOER NAAR KEUZE
+ SAMPLE 3IN1 CRANBERRY KOEKJES
+ SAMPLE SCHAPENVET BONBONS
INCL. SPAARKAART EN INFOBOEKJE.**

☐ PUPPY	☐ GEPERST LAM
☐ ADULT	☐ BIO KIP BIO GECERT.
☐ LAM&RIJST	☐ GEPERST ZALM GRAANVRIJ
☐ DINER	☐ PUP MINI
☐ SENIOR	☐ ADULT MINI
☐ HIGH ENERGY	☐ SENSITIVE MINI
☐ GIANT	☐ CONTROL MINI
☐ GEPERST MINI	☐ SENIOR MINI
☐ GEPERST ADULT	

MAIL DEZE BON NAAR :
INFO@BFPETFOOD.NL
OF STUUR NAAR: BIOFOOD,
POSTBUS 151, 9200 AD DRACHTEN

QR CODE HOND

NAAM: _____

ADRES: _____

PC/WOONPLAATS: _____

TELEFOON: _____

E-MAILADRES: _____

MAXIMAAL 1 PAKKET PER GEZIN.

‘De gelegenheidsfokker’

Door: Martijn Neelen en Anouk Sijbers

Toen we 4 jaar geleden onze eerste Saarlooswolfhond kregen wist ik het eigenlijk al: Ik wil ook zo'n nestje! Van die kleine pluusjes die lekker spelen, veel slapen en natuurlijk super schattig zijn. Daar kwamen we wel achter.

Eerst veel informatie opzoeken, de fokkerscursus volgen, een dekreu zoeken. Toen volgde de eerste kennismaking met Borr, er was meteen een klik, bij de honden en ook de klik met de baasjes. Omdat dit een 'gelegenheidsnestje' zou worden vonden we het ook belangrijk dat wij met de baasjes van Borr op één lijn zaten. Ze zijn heel betrokken bij het nest en we genieten alle 4 van de foto's en filmpjes op de appgroep met de eigenaren van de pups.

Bij de dekking zelf was het duidelijk dat de klik er nog steeds was, na een lange reis van zeker 1,5 uur was Luna net gearriveerd en mevrouw ging al klaar staan.

Echter toen de 2 tortelduifjes gekoppeld waren wist Luna niet wat er aan de hand was en raakte ze een beetje in paniek. Anouk en Rob hebben de twee 10 minuten vast moeten houden en gerust moeten stellen. Toen ze weer los waren, was Luna door het dolle heen, alsof ze al wist dat het gelukt was.

De eerstvolgende maand was onzeker, was het gelukt of niet? Bij de echo kregen we gelukkig bevestiging, ze was drachtig van 5 á 6 pups! Die dierenarts heeft nu een bril gekregen van mij. Want na nog een maand veel eten, veel slapen en nesteldrang was het tijd voor de bevalling. Tot onze verbazing waren het er geen 5, geen 6, maar welgeteld

(een paar keer opnieuw geteld uit ongeloof) 10 gezonde pupjes. De dag van te voren was Luna al heel onrustig. De nesteldrang zat hoog en het hijgen nam toe. Omdat de bevalling vaak 's avonds of 's nachts is, ben ik alvast uit voorzorg op de bank naast de werpkist gaan liggen zodat ik direct kon handelen als ik iets in de gaten had.

In de morgen was er helaas nog niks gebeurd, en Luna had ook wat meer rust. Dus ik besloot om te gaan werken want Anouk was toch thuis. Heel veel heb ik echter niet kunnen doen op het werk, want na welgeteld 10 minuten ging de telefoon: Ze gaat bevallen! Het ging zo snel dat ik de eerste zelfs gemist heb, die heeft Anouk helemaal alleen met Luna gedaan. Ook Luna's fokker werd gebeld om ons te helpen bij de bevalling. Maar hulp had ze eigenlijk niet nodig van ons. Luna wist precies wat ze moest doen en gaf geen kick, alles op puur instinct. Na nummer 7 dachten we dat ze klaar was, Roy ging naar huis, Luna even laten bijkomen. Maar na een uurtje eens kijken hoe het gaat. Dat leidde tot de ontdekking van pupje 8, en zo verder elk opvolgend uur.

We waren blij dat ze het zo goed gedaan had, maar ook de stress sloeg toe.

Krijgen ze genoeg melk? Blijven ze allemaal gezond? Vinden we überhaupt wel genoeg geschikte baasjes? Veel tijd om te stressen hadden we echter niet, we beseften snel dat Luna de hoeveelheid pups niet voldoende kon voeden. Gelukkig hebben we een vriendin waar thuis ook gefokt werd en bijvoeden

dus vaker aan de orde was. Zij bracht ons meteen flesjes, voerbakjes e.d. en gaf ons tips over het bijvoeden. Gelukkig hadden al wel een redelijke voorraad puppymelk ingeslagen.

De eerste twee dagen waren spannend, de pups wilden niet drinken aan de fles. Dan maar met een heel klein spuitje druppel voor druppel melk in de kleine mondjes laten lopen zodat ze op zijn minst iets binnen kregen. Monnikenwerk.

Aangezien Martijn van boeren afkomstig is, waar geregeld biggetjes werden geboren, besprak hij een gevoelig onderwerp met Anouk. De kans dat alle 10 pupjes het overleven is niet vanzelfsprekend, en zeker niet als ze niet willen drinken. Maar gelukkig op de 3e dag lukte het eindelijk om ze aan de fles te krijgen, en ze dronken alsof ze het al jaren deden. De een nog gulziger dan de ander.

Het volgende probleem was dat we slecht overzicht konden houden over wie wel bij Luna dronk en wie niet. Hier kwam de weegschaal goed van pas, aan de hand van de gewichtstoenames hadden we een goede maatstaaf over wie wat nodig had. De pupjes die niet genoeg aankwamen kregen meer melk dan de pupjes die aan de verwachtingen voldeden. Het was wel een werk, al die 10 pups bijvoeden met de fles. Gemiddeld waren we 1,5 uur bezig per sessie, en dat 3 x per dag.

Nu, terugkijkend op hoe de pups zich hebben ontwikkeld, zijn we wel van mening dat het misschien zelfs goed voor hun was. Natuurlijk om hun voeding binnen te krijgen maar ook als eerste socialisatie. Gaandeweg kwam de tijd van de Bio Sensor, een verzameling van handelingen om de pup al verschillende prikkels te geven ondanks dat ze nog niks kunnen zien of horen. Dat was voor-namelijk leuk voor ons, omdat wij zo toch al een beetje met ze konden knuffelen, hoewel de meeste pups het maar braaf ondergingen zonder enig weerwoord.

En dan op een gebeven moment tijdens het bijvoeden gebeurt het, zie ik dat goed? Er kijkt mij iemand aan?! De oogjes gingen open, wel nog wat wazige blikjes, maar wat

is het mooi als ze je aankijken.

De opening van de oogjes was ook een aankondiging van een nieuw hoofdstuk. Zodra we ons lieten zien in de kamer waar de werpkist stond, kwamen de hoofdjes al omhoog en keken ze je aan. De eerste herkenning is toch wel iets magisch. Langzaam werd hun wereld wat groter en kwamen ze uit de werpkist. Toen we een gezamenlijke drinkbak neerzetten om puppymelk te drinken, vielen ze aan als hongerige wolven.

Ondertussen kwamen de eerste van meerdere golven aan kijkers over de vloer. Van potentiële kopers tot aan vrienden en familie die toch ook graag even wilden komen kijken naar die kleine wolfjes. En wat deden de pups het goed! Direct spelen met het bezoek, zich laten optillen om geknuffeld te worden en vooral lekker bijten in de vetes. Zo ging het elke dag, oneindig veel poepjes en plasjes opruimen, voeden, opruimen, voeden, opruimen, bezoek, opruimen, voeden, opruimen, slapen. Er zijn wat kranten doorheen gegaan. Nu klinkt dit misschien overdreven, maar met 10 pups was dat het dagelijkse riedeltje. Helaas was het nog slecht weer en zo werd het wereldje van mij als fokker (die gewend is om de hele dag buiten te werken) heel klein.

Maar op een dag brak toch eindelijk de zon door, de pupjes konden naar buiten! Voor wie ooit koeien voor het eerst in de lente de

stal uit heeft zien huppellen, kan zich goed voorstellen hoe dit er bij onze pups uitzag. De wereld ging voor hun open en ze gingen het al dartelend tegemoet. Dat heeft mij zoveel nieuwe energie gegeven om weer met volle teugen te kunnen genieten van de kleintjes. Er werd een grote ren gemaakt op het gazon zodat ze ongeremd konden rennen en ontdekken. Wat genoten ze van het buitenspelen, en het opruimen werd ook een stuk gemakkelijker.

Al die weken hebben we bijna elke dag buiten het bezoek van potentiële baasjes, veel aanloop gehad van vrienden, burens, familie en kinderen om de pups zo goed mogelijk te socialiseren. Wat wel gelukt is, denk ik zo. Nu dat de laatste pup de oprit verlaat, valt het mij toch zwaar. Natuurlijk is het tijd voor hun, natuurlijk is het beter zo. Maar de controle weg geven over die kleintjes na 8 weken dagelijkse verzorging is toch moeilijker dan ik dacht. Als ik terugkijk waren dit fantastische maar ook zware weken. Ik zou het zo weer doen, maar voor Luna is het goed geweest. Ze heeft immers qua hoeveelheid pups, 2 nesten in 1 keer neergezet.

Het is een geweldige ervaring, en je leert jezelf ook weer beter kennen. En natuurlijk is mijn band met Luna nog sterker geworden! Wij zijn dankbaar voor alle hulp en adviezen van de fokkers van Luna, de fokkers van haar moeder Tova, de baasjes van Borr en de AVLS.

Ik wil haar nooit meer kwijt

Door: Evelien Baard

Dit is Sól Lupos de Sidus Silva, dochter van Luna en Borr. Mijn naam is Evelien, levenslange dierenliefhebber, woonachtig in Rotterdam en sinds 3 juni de trotse eigenaar van mijn eerste Saarlooswolfhond! Samen met mijn partner Allard, zoon Stig, senior Spaanse vuilnisbakkenras herder/galgo Zuma en kat Freddy Kruger, zijn wij de uitdaging aangegaan om een echt “wolf pack” te worden met de nieuwe pup.

Maar waarom een Saarloos eigenlijk? Dit prachtige ras schijnt nou niet echt het makkelijkste te zijn... Het begon met de welbekende kriebels. Stig was inmiddels ruim 4 jaar oud en gek op Zuma. Uitlaten werd steeds leuker, maar Zuma, 14 jaar oud, heeft aan een klein rondje snuffelen genoeg en ligt graag te liggen, liefst op iets lekkers te kauwen. Autoritjes vindt ze ook nog heerlijk, maar weinig verdere ac-

tie. Een pup waarmee Stig samen verder zou opgroeien begon een steeds leuker plan te worden!

De nieuwe hond moest aan een aantal “voorwaarden” voldoen. Lief met kinderen, afhankelijk naar de familie, maar zeker niet opdringerig naar vreemden, niet waaks, goede zin in lange wandelingen en mee gaan op avontuur. En een echte hond qua formaat, geen vlees etende cavia of zoiets. Wanneer je dan begint met zoeken met deze criteria, dan kom je al gauw bij de Saarlooswolfhond terecht!

Op slag verliefd begon toen het vele lezen over dit ras en de liefde werd alleen maar groter. Want de karaktereigenschappen klopten precies voor ons; en dan ook nog eens hartstikke knap!

De oriëntatie leidde naar 2 Saarloosverenigingen, maar de toon van de AVLS sprak mij veel meer aan. De prachtige foto van Luna op de site met de melding dat zij pups van Borr verwachtte, was het laatste zetje om actie te gaan ondernemen. Een mail naar Anouk om mijn interesse kenbaar te maken en een mail naar Marianne en Johan met de vraag om langs te mogen komen was gauw verstuurd. Het officiële kennismaken was begonnen!

Op de koffie bij Marianne en Johan, die mij een hoop informatie bij brachten en mij voorstelden aan hun twee Saarlozen. Voor iets lekkers kwamen ze wel naar me toe, maar verder werd ik vooral vanaf de andere kant van de kamer bekeken. Helemaal goed.

Anouk stuurde snel een mail terug en dit werd al snel een uitgebreid contact. Ik mocht alles vragen en werd voorzien van alles wat ik maar weten wilde. Super fijn! Ook zijn we op een warme zaterdag met het gezin naar een clubwandeling gegaan. Iedereen was bereid hun verhaal te vertellen en inzichten te delen over hun Saarloos. De eerlijkheid en openheid was een fijne ervaring! En wat was het prachtig om te zien, hoe alle honden met elkaar op pad gingen!

Inmiddels was ik een brok ongeduld en kon niet wachten op de komst van de pups! Hoeveel zouden er geboren worden? En hoeveel mensen hadden er interesse, zou er überhaupt een kans zijn in aanmerking te komen? Super spannend was het. Met Pasen kwam het goede nieuws, 5 pups. O nee 6. Of toch...? 10 gezonde pups uiteindelijk, ongelooflijk! 7 reuen en 3 teefjes. Onze eerste voorkeur was een teefje, maar mocht een reu de beste keus zijn, ook goed. Het belangrijkste was de goede match qua karakter en ons gezin. En dat was de taak voor Anouk en Martijn om dat te gaan beoordelen!

Zodra de pups 3 weken oud waren, mochten de geïnteresseerden langs komen. Maar vanwege de grote afstand en de wens met het gezin inclusief Zuma op bezoek te gaan, lukte dat ‘pas’ bij 5 weken oud. Dat wachten duurde enorm lang! Maar door alle updates met foto's en filmpjes van de jonge familie die Anouk deelde op Facebook en via Whatsapp, kwamen we de tijd ongeduldig door. Wat groeiden ze hard! En wat een lieve moeder die Luna! En wat een tijd, energie, liefde en wijsheid investeerden Anouk en Martijn aan Luna en de pups! Groot compliment voor Lupos de Sidus Silva, fantastisch!

13 mei was het dan zover, 2 uur rijden naar Limburg met z'n allen. We werden hartelijk ontvangen, mét Limburgse vlaai. Stig vond het wel een beetje spannend, maar ondanks dat hebben we een hele fijne kennismaking gehad. En die pups, allemaal knap lief en leuk! De reutjes waren eigen wel zo'n beetje besproken dus de focus op de teefjes. Alle drie prachtig natuurlijk! Freya lag al snel op schoot te slapen en Sól was ook een knuffelkontje. Saga kauwde aan m'n veters en was ook zo leuk! Gelukkig waren niet wij, maar Anouk en Martijn degenen die de beslissing zouden gaan nemen welke pup naar welk baasje zou gaan.

De maandag na ons bezoek kwam dan het verlossende bericht, ja, jullie mogen een Saarloosbaasje worden en Sól heeft jullie uitgekozen. Toen was het weer wachten geblazen tot het moment van ophalen! Deze 3 weken werden gespendeerd aan spulletjes aanschaffen, voer bestellen, agenda leeg houden en eindeloos Facebook checken of er weer nieuwe foto's of filmpjes geplaatst waren.

Ook Rob, de eigenaar van Borr, heb ik nog bestookt met vragen over hoe en wat met een Saarloos in de grote stad. Nog meer nuttige informatie verkregen! Klaar voor de komst van baby Sól!

Zaterdag 3 juni vertrokken Zuma en ik wederom naar Limburg, om samen onze jongste telg op te halen. Aangekomen in Limburg ging het vervolgens snel. Koffie, de juiste pup pakken en op weg. Met een goed gevulde goodiebag, vol met eten, speelgoed, stuk vetbed met de geur van het nest en een map vol papieren en info, begonnen we aan de reis terug! Opgekruld op de stoel naast me viel ze al snel in slaap. De lange rit verliep prima en in Rotterdam aangekomen moest ik haar

wakker maken. Snuffelen voor de deur en naar binnen, het nieuwe huis ontdekken!

Weken van thuis zijn, knuffelen, spelen, ontdekken, eten en ontelbaar veel plasjes. Wat was ik blij dat het prachtig zomer weer was, iedere keer dat ik weer buiten stond, bij nacht en ontij! Inmiddels is ze op het moment van schrijven 13 weken oud. Soort van zindelijk en elke dag groter. Ze is van 6.8 kg naar 14 kg gegroeid

in 5 weken tijd! Ze leert super snel! Het juiste huis wist ze na een dag te vinden en de eerste puppycursus hebben we inmiddels met succes afgerond. Ze is geïnteresseerd in alle mensen en dieren die ze ontmoet. Mee in de auto en de metro, boodschappen doen, Stig uit school halen, naar de manege, strand, bos en binnenkort mee op vakantie. Ze is voorzichtig, maar zeker niet bang!

Stig heeft nu een zusje, want soms denk ik dat ze meer op een klein kind lijkt, dan op een hond! Dramatisch kunnen vragen om aandacht, totaal geen zin hebben mee te komen aan de riem, maar zodra ze los is aan m'n been geplakt mee lopen, of met de tandjes in m'n achillespees met een beetje pech. Ze is helemaal thuis bij ons inmiddels, een vrolijke en lieve hond. En soms wat ondeugend. Botjes om op te knagen vliegen er doorheen! Want tijdens de gekke half uurtjes, waarin ze in een Gremlin verandert, is niks en niemand veilig. 'Nee' wordt niet gehoord want daar blaft ze dan doorheen. Favoriet speelgoed is dan niet leuk, nee, alleen alles wat leeft, daar moet in gebeten worden! Stig vlucht naar boven, Freddy naar buiten, Zuma geeft een knauw en wordt wel met rust gelaten. Om m'n eigen vege lijf te redden, dan maar weer zo'n kluifje om op te kauwen. De dierenwinkel is super blij met onze Sól! En wij ook. Hoe snel je weer zoveel gaat houden van zo'n beestje, ik wil haar nooit meer kwijt.

Campingleven

Door: Gwendelyn Luijk

We gingen op vakantie en namen mee: de caravan en onze grote grijze vriend. Of beter gezegd: onze grote grijze puber. Vooraf proberen we niet te veel stil te staan bij het feit dat Brom in DIE leeftijdsfase zit. Oké, hij machoot zich momenteel door het leven heen, en elke dag vindt hij wel een nieuwe manier om ons geduld op de proef te stellen... Maar eenmaal op de camping zal hij vast en zeker in een engeltje veranderen. Toch?

Het is onze eerste buitenlandvakantie met een hond. Tijdens de coronajaren zijn we dichtbij huis gebleven en vorig jaar zaten we rond deze tijd tussen twee honden in. Ik vind het best spannend, want veertien dagen de Alpen in is toch wat anders dan een weekje Friesland. Wat als Brom wagenziek wordt tijdens de lange rit? Wat als hij 's nachts de hele camping bij elkaar huult? Wat als hij zijn riem doorknaagt en op eigen houtje een rondje langs de tenten gaat doen? En dat hij dan terug komt met het wasgoed van de burens in zijn bek?

Wat als hij het heel eng vindt allemaal? Op die vraag heb ik maar één antwoord: hij zal gewoon op ons moeten vertrouwen, zoals hij dat thuis ook doet.

Zelfs zonder die zorgen moet er nog genoeg geregeld worden. Vaccinaties? Check. Dierenpaspoort? Check. Halsband, tuig, lange riem, korte riem, campinglijn? Check. GPS-tracker, tekentang, favoriete bal, brokken, snoepjes? Check, check, check. Voederbak? Oeps. Eenmaal in Duitsland ontdekken we dat we die vergeten zijn. Geen nood, we offeren wel een pan op. Die avond offeren we ook onze nachtrust op, omdat we denken dat Brom wel wat mentale ondersteuning kan gebruiken bij al die onbekende campinggeluiden. Het blijkt gelukkig niet nodig; Brom slaapt de hele nacht door zonder ook maar een piepje. Ook mijn andere zorgen blijken ongegrond: er is niet één zwembroek van de burens bij ons beland.

In de loop van twee weken blijkt onze puber wél heel goed in het uit de grond peuteren van de haringen die we met veel moeite in de rotsgrond geslagen hebben. En in het graven van gaten die ons pas opvallen als we vertrekken. Hij leert zichzelf dat hij net hoog genoeg kan springen om door het keukenraampje van de caravan naar binnen te gluren als ik kook, en hoe ver hij precies kan lopen aan de lange campinglijn. Als hij op een avond met zijn kop op mijn schoen ligt te slapen, bedenk ik me dat ik ook iets geleerd heb. De volgende keer zal ik wat meer vertrouwen in hém stellen.

Gwen.

Brom

Cavom®

de natuurlijke voeding
voor elke hond

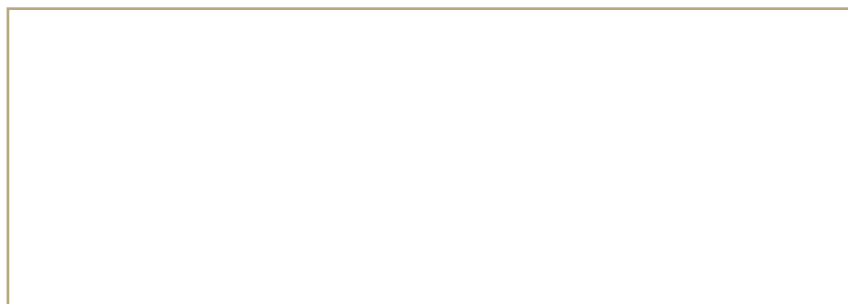
- Cavom is de volledige en hoogwaardige maaltijd voor uw hond.
- Cavom bevat alle essentiële voedingsstoffen in de juiste verhouding.
- Cavom is voordelig in gebruik, door de hoge energiewaarde en de lichte verteerbaarheid.

Kijk op onze website of neem contact met ons op voor specifieke vragen over welk Cavom product voor uw hond het beste is. Wij adviseren u graag!

cavom.nl

Cavom, daar draait een gezond hondenleven om!

Indien onbestelbaar: Secretariaat AVLS Jean Sibeliussstraat 33 3069 MJ Rotterdam

**Voor een gezonde
Saarlooswolfhond
met een fijn karakter**

